

anse det fornødent nærmere at gøre Rede for dem. Forklaringen ligger i de fleste Tilfælde lige for Haanden. Om de ovenfor berørte tre Hovedpunkter af Lovforslagets Realitet og om de ved disse foreslaede Forandringer skal derimod tilføjes nogle Bemærkninger.

Hvilken Kredts af Personer Lovforslaget vil komme til gode, fremgaar af dets Bestemmelser om, hvilke Arbejdere, Arbejdsgivere og Virksomheder der indgaa under Loven. Udvalget finder i Almindelighed Reglerne herom svarende til Tanken. Dog har man ment, at der ikke er Grund til at fastholde som Betingelse, at den forulykkede Arbejder skulde have været bosat her i Riget, hvilken Fordring det næppe heller har været Meningen at tage i strengeste Forstand. Paa den anden Side har man foreslaet Begrænsningen ved Lønnens Størrelse udstrakt til samtlige Arbejdere ved Virksomheden, da den Grund, der taler for denne Grænse, i Virkeligheden passer lige saa vel paa almindelige Arbejdere, som paa tilsynshavende. Dernæst har man fundet, at Kredsen af „efterladte“, der nyde godt af Forsikringen, er dragen noget for snævert. Det tør sikkert antages, at Forsikringen ikke vil blive fordyret ved, at Arbejdsraadet faar Besøjsliste til at tillægge Personer, hvem den omkomne faktisk, skønt uden legal Pligt, var Forsørger for, den Pengesum, hvis Udbetaling Forsikreren allerede efter Forslaget, som det foreligger, maatte paaregne som nærliggende i Dødstilfælde. Man har derfor troet uden Betænelighed at kunne udvide Kredsen af „efterladte“ i Overensstemmelse med denne Tanke. — Hvad de Virksomheder angaar, der indgaa under Loven, finder Udvalgets Flertal den Tanke besøjet, at til Arbejdsgivere henregnes, hvad de Virksomheder angaar, som nævnes i § 3 Nr. 1—9 — bortset fra Stat og Kommune — kun saadanne, der drive Virksomheden som Næringsvej, altsaa professionelt og permanent, medens den samme Betingelse ikke kræves, naar Arbejdere bestæftiges i Virksomheder, der paa Grund af Driftsmidlernes særegne Bestaafenhed — § 3 Nr. 10 — medføre en højere Grad af Farlighed. Men foruden andre mindre Forandringer

i § 3's Opregning af Virksomhederne, har man navnlig fundet, at den Regel i § 3 Nr. 1, hvorefter „Anlæg, i hvilke der inden Døre i industrielle Djemed tilvirkes Genstande, saafremt mindst 10 Arbejdere derved regelmæssigt bestæftiges“, gaar eller kan føre ud over den ifølge Grundtanken satte Grænse, og man finder ikke et tilstrækkeligt Korrektiv i den Besøjsliste til at gøre Undtagelser, som er tillagt Indenrigsministeren. Samtidig med i øvrigt at give dette Nummer en Affattelse, der er tilstrækkelig vid til at medtage de fleste Tilfælde, der med Føje her bør medtages, har man derimod foreslaet at tildele Indenrigsministeriet en Myndighed til paa Arbejdsraadets Indstilling at inddrage Fabrikker og Værksteder, som frembyde Fare for Driftsulykker, selv om de ikke ere underkastede Fabriktilsyn efter Maskinbeskyttelsesloven af 1889. En Udvidelse af de Tilfælde, i hvilke Personer, der overtage Udførelsen af en under Loven hørende Virksomhed for en anden, ere at betragte som Arbejdsgivere med de ved Loven paa lagte Forpligtelser, navnlig ikke blot i Forhold til de Arbejdere, som han lønner, men ogsaa til dem, der overlades ham af den, for hvem Arbejdet udføres, har Udvalget fundet stemmende med Forholdets Natur og derfor bragt i Forslag (ny § 3, sidste Stykke).

Med Hensyn til det andet Hovedpunkt, Bestemmelsen af de Ydelser, der tillægges Arbejderen eller hans efterladte, slutter Udvalget sig til Lovforslagets Regler, baade i Henseende til Ydelfernes Art under de forskellige Arter af Ulykkestilfælde og i Henseende til deres Kvantitet. Man har altsaa, hvad det sidste Punkt angaar, som ovenfor bemærket, fastholdt, at Kravene ikke bør gaa videre end til en delvis Skadesløsholdelse, saa at Arbejderen i øvrigt bør være henvist til at sikre sig selv. For de Dagpenge's Vedkommende, der ydes ved Arbejdsudygtighed, har dette Betydning dels ved Regelen om, at Ydelsen først begynder fra Udløbet af den 13de Uge fra Ulykkestilfældet, medens Arbejderen for de første 13 Uger bør have sikret sig Hjælp som Medlem af en Sygekasse, jfr. Lov om anerkendte Sygekasser 12te April 1892 § 22, dels ved